

Elena PROHNIȚCHI

cl. a XII-a, Liceul Academiei de Științe, Chișinău
Premiul II, secțiunea „Poezie – liceeni”

Singuratic

Prizonier în cușca cu vise,
În captivitatea promisiunilor stinse.
Marionetă.
O rocă cu sute de fire,
Trăind singură printre oameni,
Fără o casă și o familie, ca o fiară.
Bate în gol la ușă
Și luptă cu blestemul,
Singuratic – soarta și diagnosticul lui.
Cu o inimă neadaptată la iubire,
Cu brațe fără căldură.
Tăcere.
În loc de sânge – apă rece.
El a văzut mulți oameni,
Prietenii pe-alături i-au trecut,
Trădarea i-a uscat oaza sufletului,
El este virgulă și tot el e punct.

Tu

Lumea privită în ochii tăi are o lumină aparte.
Diminețile vin ca niște promisiuni că viața poate fi mai frumoasă.
Peste zi îmi dai răgazul de a ajunge cu gândul oricât de departe.
Acolo unde pașii mei nu vor ajunge niciodată.
Fac ochii mari, caut și găsesc mai mult decât aș fi sperat.
Astfel, adorm zâmbind,
După încă o zi în care mi-am luat picătura de vis
Din pozele tale.

Persoana I singular

Lăcrimez nemurirea copilului din mine.
Mă lupt cu marea mea criză de identitate
Și nu se-n tâmplă nimic cu această rebelă nonșalanță,
Dornică de iubire.
Scriu și citesc bărci cu vise în ploaie,
Dar la capitolul vorbelor e doar un joc de-a poetul.
Nu mă așteaptă nimeni pentru a trăi la persoana I plural.

Întâlnire

Iubesc ploaia.
Picăturile de viață
care vin atunci când e timpul.
Iubesc oamenii,
Ființe pe care le descoperim cu mirare,
transformată uneori în bucurie.
Întâlnindu-i pe cei aleși înțelegem
că locul lor lângă noi era destinat.

Așteptăm întâlnirea
care e simplă, firească, așa cum trebuie să fie.
Din acel moment, singurătatea devine trecut.

